

گزارش

نقدتند دو منتقد بر سیاست‌های جذب مخاطب صدا و سیما

محمود گبرلو منتقد پیشکسوت سینما و تلویزیون با گلایه از روند تیم مدیریت جدید صدا و سیما گفت: عده‌ای جوان نابلد اما متعهد، غیر متخصص اما انقلابی وارد عرصه شدند که شاید تا به حال اصلا وارد استودیو نشده‌اند، چه اینکه بخواهند یک سریالی را مدیریت کنند. در عالم تولید فیلم سریال سازی خیلی سخت است و مدیریتی هوشمند می‌خواهد تا درست این تیم را هدایت کند.

برنامه تلویزیونی «جام‌جم» با حضور محمود گبرلو منتقد سینما و سیدمحمد حسینی مدیر انجمن سینمای انقلاب دفاع مقدس، با موضوع چالش‌های تولید آثار نمایشی و سریال سازی در تلویزیون روی آنتن رفت.

عده‌ای جوان نابلد وارد عرصه شدند

محمود گبرلو در برنامه «جام‌جم» با انتقاد از تیم جدید مدیریتی صداوسیما گفت: در دوره آقای جبلی تیم جدیدی وارد صداوسیما شده‌اند و به نوعی اعلام کردند همه گذشته‌ها نابلد و غیر متعهد بودند و باید از نگاه‌های جدید، جوان و خلاق استفاده کنیم. این در شعاع خوب است اما وقتی وارد میدان عمل می‌شویم، می‌بینیم اصلا این نیست. عده‌ای جوان نابلد اما متعهد، غیر متخصص اما انقلابی وارد عرصه شدند که شاید تا به حال اصلا وارد استودیو نشده‌اند، چه اینکه بخواهند یک سریالی را مدیریت کنند. در عالم تولید فیلم سریال سازی خیلی سخت است و مدیریتی هوشمند می‌خواهد تا درست این تیم را هدایت کند.

سریال‌ها برای مردم جذاب نیست

گبرلو ادامه داد: متأسفانه در شرایط امروز سریال خوبی در تلویزیون نداریم و مردم تولیدات را دوست ندارند. اینکه

هوشنگ گلמکنای نویسنده و کارگردان فیلم سینمایی «آهو» گفت: از نوجوانی دوست داشتم فیلمی با این حال و هوا بسازم و سکانسی که پروانه از جلوی یک مراسم عروسی رد می‌شود، سکانسی است که در همان نوجوانی رویای ساخت آن را در سر داشتم.

به گزارش روابط عمومی فرهنگسرای ارسباران، پانصد و نود و هفتمین نشست باشگاه فیلم تهران با نمایش و نقد فیلم سینمایی «آهو» ساخت هوشنگ گلمکنای با حضور هوشنگ گلمکنای نویسنده و کارگردان، امیر قادری منتقد مهمان و کورش جاهد کارشناس مجری در فرهنگسرای ارسباران برگزار شد. کورش جاهد منتقد و کارشناس سینما درباره فیلم «آهو» عنوان کرد: فضای شاعرانه فیلم که در سینمای ما کمتر دیده می‌شود برایم جالب بود. پلان‌هایی را در این فیلم می‌بینیم که در دیگر فیلم‌های ایرانی دیده نمی‌شود. تصاویر متفاوت و ارجاع‌های درستی به فیلم‌های کلاسیک تاریخ سینمای ایران و جهان می‌بینیم و فیلمساز نشان می‌دهد که عاشق سینماست.

هوشنگ گلمکنای نویسنده و کارگردان فیلم سینمایی «آهو» نیز ضمن تشکر از حاضران در مراسم گفت: می‌دانیم که این روزها دوره چه نوع فیلم‌هایی است، ولی انتظار دارم کسانی که فیلم‌های متفاوت را می‌پسندند فیلم «آهو» را ببینند. این توهم را ندارم که همه آن اقلیتی که جریان رایج سینمای ایران را دوست ندارند، فیلم مرا دوست دارند. ولی امیدوارم کسانی که به چنین سینمایی علاقه دارند آن را به دیگران معرفی کنند.

گلمکنای درباره نخستین تجربه‌اش به عنوان کارگردان عنوان کرد: من فارغ‌التحصیل رشته سینما هستم و سال‌ها تجربه نوشتن درباره سینما را دارم، ولی آدم تا فیلمسازی حرفه‌ای را تجربه نکند متوجه نمی‌شود که فیلمسازی یعنی چه. ممکن است آدم ایده‌های درخشانی داشته باشد ولی در عمل خیلی از ایده‌ها به ثمر نشینند.

۱۰۰۰ نوبت کنسرت در کمتر از ۲ ماه

تعداد اجراهای زنده موسیقی در کمتر از ۲ ماه اخیر درحالی به عدد هزار رسیده که این عملکرد نشانه‌های بسیار روشنی مبنی بر شرایط فعلی خوب موسیقی و امیدواری نسبت به آینده این هنر در کشور می‌دهد. اتفاق‌های خوبی در حال رخ دادن است که استوار چنین روندی خلاهای موجود را بیشتر نشان و انگیزه‌ها برای رفع این مشکلات را به نوبه خود افزایش می‌دهد.

به گزارش ایرنا، یک آمار خوب در حوزه اجرای زنده موسیقی رخ داده و طی آن، هزار نوبت اجرای زنده موسیقی در کمتر از ۲ ماه محقق شده است. این آمار در مهرماه ۵۲۵ نوبت و در آبان‌ماه (تا امروز) ۴۷۵ نوبت بوده است تا مجموع ۲ ماه کنسرت در تهران و شهرستان‌ها به عدد خیره‌کننده ۱۰۰۰ برسد.

البته اجراهای زنده طی مهرماه، کمی دیر آغاز شد. درحالی‌که می‌شد از ۲۶ شهریورماه و هم‌زمان با پایان یافتن ماه صفر، اجراهای زنده از سر گرفته شود اما این اتفاق تا اتمام نیمه نخست مهرماه رخ نداد اما از آن زمان تا به امروز، کنسرت‌ها در تهران و شهرستان‌ها، بی‌وقفه به‌راه بوده و استقبال بسیار خوبی نیز از آنها به عمل آمده است.

بنابراین اگر اجراهای زنده موسیقی با همین دست‌فرمان تا انتهای سال جلو برود، همان اتفاقی که احتمالا برای سینما رخ خواهد داد و گیشه، از مرز ۱۰۰۰ میلیارد تومان عبور کند، اجراهای زنده نیز- از ۳۰۰۰ نوبت فراتر رفته و آمار چشم‌گیری را طی نیم‌سال دوم رقم خواهد زد.

استقبال چشم‌گیر

نکته قابل‌توجه اکثریت قریب‌به‌اتفاق این کنسرت‌ها آن است که سالن، سولداوت می‌شود و آن اجراهایی که سولداوت نمی‌شوند نیز صندلی‌های خالی محدودی دارند. در این زمینه، هم می‌توان به استقبال پرشور طرفداران خوانندگان اشاره کرد و هم چابک‌سازی هوشمندانه‌ای که از سوی برگزارکنندگان کنسرت لحاظ می‌شود را مدنظر قرار داد.

اینکه تهیه‌کنندگان، مهندسی کنند خواننده آنها طی چه دوره‌ای در تهران مخاطب دارند و چه زمان باید اجراهای آنها به شهرستان‌ها برود و در چه شهرهایی به اجرای برنامه بردارزند، اتفاق خوبی است که از سوی بسیاری از تهیه‌کنندگان موسیقی لحاظ می‌شود و اتفاق‌های خوبی را در این حوزه

تفریح و تعامل داشته باشند اما می‌بینند که سریال‌ها برای آن‌ها جذاب نیست. چه کسی مقصر است؟ پس این همه سیستم نظارتی کجاست؟

مردم می‌نشینند پای سریال نگاه می‌کنند بخشی از آن به جهت علاقه‌ای است که مردم به تلویزیون دارند و در چنین خانه یکی از اعضای خانواده است و آن را قبول دارند. تلویزیون را روشن می‌کنند و می‌خوانند سرگرمی،

هوشنگ گلمکنای:

توهم ندارم که همه «آهو» را دوست داشته باشند

این منتقد و کارگردان سینما اضافه کرد: از ابتدای راه‌اندازی مجله فیلم همیشه مورد اعتراض فیلمسازها بودیم که می‌گفتند شما نمی‌دانید چه شرایطی در زمان تولید داشتیم که از فیلم‌ها انتقاد می‌کنید. اما منتقد تنها با خروجی نهایی اثر روی پرده سر و کار دارد و کاری به نواقص و دشواری‌های تولید ندارد. وی ادامه داد: بعضی ایرادهای فیلم به این دلیل است که این نخستین فیلمم است. الان می‌فهمم که باید روی خیلی چیزها بیشتر تأمل می‌کردم. به فیلمسازان جوان توصیه می‌کنم ایده‌ایشان را روی آرام‌یز بگذارند و عجله نکنند.

گلمکنای در پاسخ به پرسشی یکی از مخاطبان درباره الگوبرداری «آهو» از فیلم‌های اروپای شرقی گفت: در این مدت نکاتی از دیگران درباره فیلم شنیده‌ام که خودم به آن نکات فکر نکرده بودم. چرا که آثار هنری بیش از هر چیز به ناخودآگاه سازنده مرتبط است و هر فیلمی که خودآگاه به نظر برسد مصنوعی می‌شود. به برخی فیلم‌های اروپای شرقی مانند آثار کیشوفسکی در فیلم به طور مستقیم اشاره می‌شود. من همیشه فیلم‌های اروپایی خلوت و کم‌پالوک و در دوست داشتم و به شکل خودآگاه و ناخودآگاه تأثیر این فیلم‌ها در «آهو» به چشم می‌خورد.

وی درباره نحوه شکل‌گیری ایده فیلم بیان کرد: از نوجوانی دوست داشتم فیلمی با این حال و هوا بسازم و سکانسی که پروانه از جلوی یک مراسم عروسی رد می‌شود، سکانسی است که در همان نوجوانی رویای ساخت آن را در سر داشتم.

ثبت کرده است. بنابراین بین استقبال چشم‌گیر کنسرت یک خواننده و نحوه مدیریت آن اجرا توسط تهیه‌کننده آن اجرا، رابطه‌ای کاملا مستقیم برقرار است و همین که بسیاری از اجراها، در سالن پر انجام می‌شوند نشان از مدیریت درست در این بخش دارد که باید آن را به فال نیک گرفت.

اکسون تمامی بلیت‌های برخی اجراهای زنده نظیر آرمین زارعی، حامیم، مجید رضوی، علی یاسینی و چند نفر دیگر، در کمتر از چند دقیقه به صورت کامل به فروش می‌رود. سالن برخی از اجراها نیز بین ۱۱ الی ۳ روز بر می‌شود و مابقی کنسرت‌ها نیز سالن خود را از یک‌هفته الی سه‌هفته قبل از اجرا بازمی‌گذارند تا صندلی‌ها، تدریجا پر شوند. طی ۲ ماه اخیر، برخی خوانندگان برطرفدار نظیر محسن یگانه، مسیح و آرش، محسن ابراهیم‌زاده، مینم ابراهیمی و چند نفر دیگر، هنوز بلیت‌فروشی نداشتند که با افزوده شدن این خوانندگان، تنور اجراهای زنده موسیقی حساسی گرم شده و بر میزان استقبال مخاطبان نیز افزوده خواهد شد.

وقتی افزایش قیمت بلیت هم جلودار نیست

یکی از دلایلی که سبب شد تا موج اجراهای زنده پس از ماه صفر، با اندکی تأخیر آغاز شود، افزایش اجاره برخی سالن‌های موسیقی در پایتخت بود. زمانی هم که کنسرت‌ها به راه افتاد و سقف اجراهای زنده به ۷۹۵ هزار تومان رسید، برخی بر این باور بودند که این افزایش ۱۰۰ هزار تومانی، سبب ریزش مخاطبان می‌شود اما اتفاقی که از ابتدای امسال برای سینما رخ داده و افزایش ۳۳درصدی قیمت بلیت، حتی سبب رشد مخاطب شد، به‌نوعی در موسیقی نیز تکرار شد و بدین‌ترتیب، مخاطبان و دوستداران خوانندگان، وقع چندانی به این افزایش قیمت بلیت نهنادند و به سالن‌های تاریک رفتند.

این افزایش قیمت بلیت البته ربط چندانی به افزایش دستمزد خوانندگان و تیم نوازنده نداشت و بیشتر شامل اجاره سالن‌ها می‌شد که چاره‌ای را پیش پای کنسرت‌گذار در مسیر تداوم فعالیت نمی‌گذاشت. در این افزایش قیمت، سالن میلاد نمایشگاه، تنها سالنی بود که با همان نرخ سال گذشته، به همکاری با خوانندگان ادامه داد و ۱۰ سالن رויال‌هال اسپینس پالاس و سالن همایش‌های برج میلاد، افزایش‌هایی را به خود دیدند.

در این شرایط، حتی اگر یک سالن، ۱۰۰ صندلی خالی داشته باشد، آن کنسرت، به شکست مالی منجر شده و همین شرایط، تهیه‌کنندگان را هوشیارتر کرده تا مهندسی هوشمندانه‌ای‌تری برای اجراهای زنده خود داشته باشد.

باعت تعطیلی شبانه برنامه هفت در سال ۹۴ شدند و دقیقا شبیه همین خانومی که اخیرا گفتند ممکنست مال ماست! پس بقیه مردم چه کاره هستند؟

باعت تعطیلی شبانه برنامه هفت در سال ۹۴ شدند و دقیقا شبیه همین خانومی که اخیرا گفتند ممکنست مال ماست! پس بقیه مردم چه کاره هستند؟

فضای فعلی تلویزیون حاصل یک استمرار طولانی است

سیدمحمد حسینی نیز در این برنامه گفت: من به این نگاه جزمی و بسته که صرفا مدیران را مقصر می‌داند قائل نیستم، چون معتقدم که فضای فعلی تلویزیون را می‌توان خالی از یکسری پروداکشن‌های بزرگ دانست. اما این حاصل دو سال نیست. حاصل یک استمرار طولانی است. وقتی می‌گوییم سریال الف ویژه حتما از یک زمان طولانی صحبت می‌کنیم که زمان می‌برد تا پرورش پیدا کند و از یک جایی باید استارت می‌خورده. سلمان باید یکی دوسال پیش پخش می‌شد یا سریال موسی باید به پخش رسیده باشد. این موضوع برای یک دوره طولانی تری از عمر یک مدیر است.

جذابیت تلویزیون به آثار نمایشی پر هزینه نیست

مدیر انجمن سینمای انقلاب دفاع‌مقدس ادامه داد: چیزی جز تلویزیون را جذاب می‌کند آثار نمایشی پر هزینه و الف ویژه تلویزیون نیست. چیزهای دیگری هم از جمله نحوه برخورد با عناصر مختلف جذابیت در تلویزیون هم هست. مثلا وقتی خبر گوش می‌دهم، دوست دارم فضای کلی و جزئیات خبر دستم بیاید و مستورا جلوی تلویزیون نشینم که بگوید ریف دمشق آزاد شد. ریف دمشق کجاست؟ چرا برای من باز نمی‌شود؟ یا در موضوع غزه و ترازوی که در حال رخ دادن است. خیلی ساده است افرادی را ببایوریم که بخواهند از منظر جزئی نگری به این موضوعات بپردازند.

در این سال‌ها که کار مطبوعاتی می‌کردم امکان ساخت فیلم را داشتم، ولی مناسبات تولید فیلم را برای کار مناسب نمی‌دیدم، اما با آغاز دوران کرونا و نزدیک‌تر دیدن مرگ به انسان‌ها، حس کردم بالاخره باید این بدهی را به خودم ادا کنم.

در ادامه یکی از مخاطبان پرسشی درباره نحوه انتخاب بازیگران فیلم مطرح کرد که گلمکنای در پاسخ گفت: بر خلاف ظاهر قضیه که جریان تولید در کود به نظر می‌رسد، همه بازیگران مشغول کار هستند و بعضی‌ها هم‌زمان در چند پروژه سازی می‌کنند. بنابراین آقای کینایان و خاتم آرم‌ان تنها بازیگرانی بودند که از ابتدا انتخاب کردم. خانم آرم‌ان از همکاران رسانه‌ای هستند که سابقه بازی در فیلم کوتاه دارند. آقای کینایان هم ابتدا قرار بود نقش سینما را بازی کنند، ولی خودشان پیشنهاد کردند که نقش چوپان را عهده‌دار شوند.

امیر قادری منتقد سینما دیگر مهمان این نشست بود که درباره فیلم «آهو» عنوان کرد: یکی از ویژگی‌های کار ژورنالیستی این است که شما نتیجه را زود می‌بینی، به همین دلیل فیلمسازی برای ژورنالیست‌ها کار سختی است، چون زمان زیادی باید بگذرد تا نتیجه فیلم مشخص شود. این عارضه اصلا در «آهو» دیده نمی‌شود. فیلم با حوصله تمام ساخته شده است. امتیاز فیلم این است که حساب و کتاب دارد و روی تک‌تک پلان‌ها و اجزای میزانش فکر شده و بسیاری از میزانش‌ها خلاقانه است.

وی اضافه کرد: در تاریخ سینما کمتر دیده شده که فیلمی حرفش را مستقیم بزند و فیلم خوبی از آب در بیاید. یکی از مشکلات در با سینمای هنری و شاعرانه این است که جایی برای کنف و شهود توسط مخاطب باقی نمی‌گذارد. نکته‌ای که فیلم «آهو» داشت این بود که شخصیت‌های مرد فیلم جنبه‌های مختلفی از شخصیت زن اصلی را تشکیل می‌دهند و این روابط بین شخصیت‌ها جای کشف و شهود را برای من باز می‌گذارد.

پراکندگی جغرافیایی کنسرت در تمام کشور

تا پیش از آغاز ماه محرم، پراکندگی جغرافیایی کنسرت‌ها، حول محور پایتخت و مراکز استان‌ها بود اما طی ۲ ماه گذشته، حتی برخی از شهرها غیر از مراکز استان‌ها نیز پذیرای گروه‌های موسیقی بودند.

این اتفاق می‌تواند در نتیجه مهندسی تهیه‌کنندگان موسیقی در تشخیص نقاط هدف استقبال، هزینه تمام‌شده نسبتا کمتر در این شهرها و البته ترافیک ارکان در تهران باشد که به پراکندگی جغرافیایی بسیاری خوبی در حوزه اجرای زنده تبدیل شده است. شرایط اکنون به گونه‌ای رقم خورده که طی ۶ ماه اخیر، تمامی استان‌های کشور، از تعداد مطلوبی اجرای زنده برخوردار بوده و دیگر آن دورانی که در برخی استان‌ها، هیچ کنسرتی برگزار نمی‌شد، به پایان رسیده است.

چرخش اقتصاد موسیقی و آینده‌ای روشن

شرایطی که اکنون بر فضای موسیقی کشور سایه افکنده، قابل قیاس با مدت مشابه سالیان اخیر خود نیست، جو پرحرک و پویایی بر فضای موسیقایی کشور حاکم است که طی آن هم تولیدات، آمار مطلوبی دارند و هم اجراهای زنده به عدد خوبی رسیده است. در چنین شرایطی، استقبال خوب مخاطبان سبب چرخش بهینه اقتصاد موسیقی می‌شود که این وضعیت، هم برای گروه‌های موسیقی رضایت‌بخش است، هم دفاتر موسیقی، بهره‌برداري خوبی به عمل می‌آورند و هم عوامل فنی، سالن و… اشتغال‌زایی درستی را تجربه می‌کنند.

مجموع این نغرات، جامعه آماری زیادی را شامل می‌شود که علاوه بر ارتزاق، مسیر حرفه‌ای خود را دنبال می‌کنند و راندمان موسیقی در سطح کلی را به‌زعم خود بالا می‌برند. مختصات چنین شرایطی، وضعیت مطلوبی را برای موسیقی امروز کشور در حوزه اجرای زنده رقم زده است هرچه باید در این میان، به برخی مشکلات نظیر نبود یک سالن استاندارد برای اجرای زنده در تمام کشور یا مشکلات دیگر این حوزه نیز اشاره کنیم اما قدرمسلم آن‌که تداوم چنین شرایطی و تلاش برای بهبود وضعیت، زمینه را به سمتی پیش خواهد برد که علاوه بر حفظ ثبات در حوزه اجرای زنده موسیقی، خلاهای موجود چنین بیشتر به چشم آمده و انگیزه کافی برای برطرف کردن آنها که بخشی از آن دولتی و بخش دیگریش به بخش خصوصی مربوط می‌شود، به وجود بیاید. در چنین شرایطی، آینده برای موسیقی کشور، بیش از هر زمان دیگری روشن است.

مهسا قریشی گفت: من از تمامی متخصصین ریه ای ایران درخواست دارم تا تیمی تشکیل شود و هر چه زودتر ما بتوانیم شاهد بهبودی حال مادر باشیم.

او خاطرنشان کرد: مادرم (بیتا فرهی) دچار بیماری قلبی است و مراحل درمان را سپری کرده و حالش بهبود یافته بود اما در هفته های اخیر دچار عفونت ریه شده است.

فرهنگ و هنر

درنگ

سیاسی کاری دوباره باعث انشقاق صنوف خانه سینما

جامعه صنفی تهیه کنندگان سینما طی بیانیه‌ای رسما اعلام کرد که «شورای عالی تهیه کنندگان را فاقد هر گونه وجهت، جامعیت و موضوعیت در سینمای ایران می‌داند و از زیر چتر آن خارج شده است».

به گزارش فارس، شامگاه دوشنبه ۲۲ آبان اتفاقی که مدت‌ها بیسم آن می‌رفت سرانجام رخ داد و اختلافات درونی و شاید آنچه مرضیه برومند مدیرعامل پیشین خانه سینما را وادار به استعفا کرده بود، پایان چیزی را که در طی سال‌ها به سختی شکل گرفته رقم زد؛ پایان یکپارچگی تهیه کنندگان سینمای ایران.

در نزدیک ۱۵ سال گذشته بارها و بارها شاهد اختلافات گسترده و بعد تشکیل چتر واحد در بین تهیه‌کنندگان سینمای ایران بوده‌ایم. اتفاقی که به سبب وجود ۴ تشکل هر کدام با رویکردها و خواسته‌های مختلف اجتناب ناپذیر بوده است و در نهایت شب گذشته جامعه صنفی تهیه‌کنندگان سینما قدیمی‌ترین صنف تهیه‌کنندگی ایران عطای یکپارچگی را به لقایش بخشید با صدور بیانیه‌ای ششانه بدلیل آنچه تمامیت خواهی و منفعت طلبی عده‌ای از افراد موثر خانه سینما عنوان کرد از عضویت در شورای عالی تهیه کنندگان خارج شد.

سینمای ایران مشابه این اتفاق را در سال‌های گذشته نیز تجربه کرده است، و دوبار در زمان مدیریت محمدرضا جعفری جلوه و حجت‌الله ایوبی چتری واحد برای حضور همه تشکل‌های تهیه‌کنندگی شکل گرفت اما در نهایت فعالیت هم‌زمان ۴ صنف تهیه‌کنندگی و تضاد منافع پایان یکپارچگی تهیه کنندگان سینمای ایران را برای چندمین بار رقم کرد.

اتفاقی که جامعه صنفی تهیه‌کنندگان سینما در توضیح دلیل خروج خود از شورای عالی تهیه کنندگان نوشته است«سالهاست که از مناقشات و کشمکش های بیپهوه صنوف تهیه‌کنندگان سینما می‌گذرد، و به‌وجود آمدن چهار صنف در حوزه واحد تهیه کنندگی سینما در مقابل تولیدات اقل و بیکاری مستمر همکارانمان گواه این ادعاست که اگر متئساء منازعات، اختلاف در روش‌ها برای گره گشایی بود، دستکم امروز با این حجم از انفعال و تلی از گرفتاری‌های صنفی و حرفه‌ای در سینما مواجه نبودیم؛ متأسفانه هر چه پیشتر می‌رویم به لطف برخی آقایان تمامیت خواه و منفعت طلب روزه می‌دیم برای برون رفت از این مدار دوار روز به روز بسته تر می‌شود».

به نظر می‌رسد دلیل اصلی انشقاق دوباره تهیه‌کنندگان را باید از مبدا شکل‌گیری صنوف تهیه‌کنندگی جستجو کرد، جایی که نامش «خانه سینما» است اما یک‌روز مدیرعاملش در اعتراض به «نا توانی در درک پیچیدگی‌ها و تناقض‌های درونی خانه سینما» استعفا می‌دهد و روزی دیگر قدیمی‌ترین صنف تهیه‌کنندگی آن در بیانیه اعتراضی خود اینگونه می‌نویسد که «شورای عالی تهیه کنندگان که بنا بود محملی باشد برای اجماع عقلا نیت به جهت اصلاح امور، به محفلی بدل شد برای لابی و گعده و انفعال صنفی، و در مقابل صدها امر مهمم از امنیت شغلی سینماگران تا امنیت سرمایه گذاری در فیلم ها و… در هزارتوی دعوای حیدری و نعمتی مغفول ماند؛ دعوایانی که متأسفانه سر در ششورای عالی دارد و پا در خانه‌های که قرار بوده حافظ و مأمن و پشتوانه سینماگران باشد؛ خانه به چنان هیبتی درآمده که نه از تاک نشانی مانده نه از تاکستان!».

آنچه وضعیت امروز سینما را علی‌رغم اعلام اخبار رکوردشکنی‌های هفتگی در فروش و مخاطب نگران کننده جلوه می‌دهد این است که انگار کسی نمی‌خواهد برای این سینما پدرانگی کند. رئیس هیات مدیره خانه سینمایش در رسانه‌ها به کل کل با مدیران سینمایی می‌پردازد و مدیران سینمایی آن در رسانه جواب او را می‌دهد در سایه این دعوایا بهبود آنچه بیش از هم دارد آسیب می‌بیند، سینماست.

آتش تشتت آراء و اختلافات درونی در «خانه سینما» اقتدر شعله‌ور شده گه گروهی در بیانیه خود از لزوم برخورد با مدیران سینمایی در ممنوع‌الکاری بازیگران کشف حجاب کرده می‌نویسد! و صنفی دیگر در بیانیه پر از طعنه و کنایه خود از انسپ‌پذیری به دلیل نفاق و نفوذ درونی خبیر می‌دهد و از کسانی انتقاد می‌کند که «تا دیروز گرای ممنوع الخروجی سینماگران را می‌دادند امروز در مخالفت با ممنوع الکاری همکارانمان موضع می‌گیرند!»

به هر حال اتفاقی که شاید در طی سال‌های گذشته با گفت‌وگو و تبدیل «تضاد منافع» به «منافع مشترک» توسط مدیران سینمایی و خانه سینما، می‌توانستند از وقوع آن جلوگیری کنند سرانجام رخ داد و شاید مهم‌ترین دلیل آن را بتوان در عبارات پایانی بیانیه جامعه صنفی تهیه‌کنندگان جست. جایی که خطاب به همکاران خود نوشته است که «در اواخر تاکید موکد می‌کنیم ششورای عالی تهیه کنندگان که تاکنون نمایندگان آراء و مواضع جمیع تهیه کنندگان سینمای ایران را در قالب صنوف چهارگانه برعهده داشته با خروج جامعه صنفی، منبع فاقد هر گونه وجهت ، جامعیت و موضوعیت در سینمای ایران می‌باشد»